

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΑΙΟΣΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΑΙΘΥΣΙΑ.

Τόμος Ε'.
ΑΡΙΘΜ. 16 (112).

Συνδρομή, αρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, εξαμήνος μόνον
και προπληρωθείς: Πενταζού φράγκ. χρ. 12½ ή μάρκ. 10.

ΕΤΟΣ Ε'.
τῆ 15/27. Αύγουστου 1889.

ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ ΚΑΪΡΟΛΗΣ.

Τῆ 8. αὐγούστου τοῦ παρόντος ἔτους ἀπεβίωσεν ἐν Νεαπόλει ἐν ἡλικίᾳ 63 ἐτῶν ὁ Βενεδικτος Καϊρόλης, εἰς τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ἀγωνιστῶν καὶ δημοφιλεστᾶτων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα εἶνε ἀναποσπαστως συνδεδεμένον πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας καὶ ἐνώσεως τῆς πατρίδος τῶν ἀγῶνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γαριβάλδη, οὐδενὸς ἄλλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς ἢ τελευτῆ διέχυσεν εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν Ἰταλῶν τοσοῦτο γενικὸν καὶ βαθύτατον πένθος, ὅσον ἢ ἀποβίωσις τοῦ Βενεδικτου Καϊρόλη. Διὸ καὶ σύμπας ὁ Ἰταλικὸς λαὸς, ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ κατωτάτου πολίτου, προεθυμήθη νὰ ἐκδηλώσῃ δια παντοίων μέσων τὴν ἀμετρον συγκίνησίν του.

Ὁ Βενεδικτος Καϊρόλης κατήγετο εἰς μιᾶς τῶν διαπρεπεστάτων Ἰταλικῶν οἰκογενειῶν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη αἰετοτε ἐπεδείξαντο ἀκραν φιλοπατριᾶν μαχόμενοι ἀνδρείως καὶ ἀποθνήσκοντες ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς ἐαυτῶν πατρίδος. Ἐκ τῶν πέντε ἀδελφῶν, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὑπὸ τὸν Γαριβάλδη, ὁ Βενεδικτος μόνος ἐσώθη, καίπερ βαρέως πληγωθεὶς. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐρρίκος ἔπεσεν ὑπὲρ πατρίδος ἐν ἔτει 1859 παρὰ τῷ Varese· ὁ δεύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς ἀπέθανεν ὡσαύτως ἡρωϊκῶς, ἐν ἔτος βραδύτερον, παρὰ τῷ Catalasimi, ἐνθα ὁ Βενεδικτος ὡς διοικητῆς τοῦ λόχου τῶν ἐθελοντῶν τῆς

Παβίας ἐπληρώθη βαρέως κατα τὴν ἐφοδον ἐπὶ τὸ Παλέρμον· οἱ δύο λοιποὶ ἀδελφοὶ ἀπέθανον ἐν ἔτει 1867 κατα τὴν ἐν Μεντᾶνα μάχην τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον. Καὶ κατα ταύτην τὴν μάχην, τὸν τελευταῖον ἀγῶνα, ὃν ἠγωνίσαστο ὁ Γαριβάλδης ὑπὲρ ἐλευθερώσεως τῆς Ρώμης, ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος ὁ Βενεδικτος Καϊρόλης. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κάρολος, διάσημος χειρουργὸς ἐν Παβίᾳ, ἔλαβεν ὡσαύτως μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῶν Μεδιολάνων καὶ τὴν κατὰ τῆς Αὐστρίας στρατείαν ἐν ἔτει 1848, ὁμοῦ μετὰ τῶν πέντε υἱῶν του, βραδύτερον δὲ κατα τὴν ἐν Νοβάρᾳ μάχην ἀπέθανεν ὑπὸ καιρίου τραύματος.

Ἡ μήτηρ τοῦ Βενεδικτου Ἀδελαΐς ἦτο ὡσαύτως γενναιοτάτη γυνὴ καὶ διὰ τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνθουσιασμὸν τῆς παρεβλήθη πολλάκις πρὸς τὴν μητέρα τῶν Γράκχων. Ὁ Βενεδικτος Καϊρόλης ἐγεννήθη τῆ 28. ἰανουαρίου 1826 ἐν Γροπέλλῳ παρὰ τῆ Παβίας, ἐνθα διήγαγε τὰ νεανικά του ἔτη μέχρις οὗ ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ πανεπιστημίου τῆς πόλεως ταύτης. Σπουδαστῆς ἔτι ὠν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀνω μνημονευθεῖσαν ἐπανάστασιν καὶ εἰς τὴν ἐν Νοβάρᾳ μάχην, ἐνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ τραυθεὶς καιρίως ἀπέθανεν. Ἐν νεαρωτάτῃ ὡσαύτως ἡλικίᾳ ἀνεμίχθη εἰς πλείστας συνωμοτικὰς ἐταιρίας κατα τῶν Αὐστριακῶν, πλέον δὲ ἢ ἀπαξ προεκηρύχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, κατα-

ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ ΚΑΪΡΟΛΗΣ.

Ἀείποτε πλείονες τῶν πρότερον ἀπλῶν φαινομένων διωρύγων ἀναγνωρίζονται ἤδη ὡς διπλαῖ διώρυγες, ἐκ τῶν ὁποίων πολλαὶ εἰς διαφόρους γωνίας διασταυροῦνται μετ' ἀλλήλων, οὕτως ὥστε ὁλόκληρος ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ἄρεως φαίνεται κεκαλυμμένη ὡσεὶ ὑπὸ δικτύου σκοτεινῶν γραμμῶν, τῶν ὁποίων ἡ αἰνιγματώδης γεωγραφικὴ ἀκρίβεια καὶ κανονικότης ἐκπλήττει ἡμᾶς εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ τῶν διπλῶν διωρύγων ἐφάνη κατ' ἀρχὰς τοσοῦτον παράδοξος, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀστρονόμοι τότε μόλις ἐπίστευσαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐκ Μεδιολάνων συναδέλφου των, ὅτε εἶδον τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ταύτην ἐπιβεβαιουμένην καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐρευνητῶν καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐν Νικαίᾳ ἀστεροσκοπείου ἐν ἔτει 1886.

Μετὰ τὰς καταπληκτικωτάτας ταύτας ἀνακαλύψεις πάντες οἱ ἀστρονόμοι ἐστρεψαν ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν πρὸς τὸν πλανήτην Ἄρην, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ ἔτος 1888 ἔφερε νέα πάλιν, εἰ δυνατόν διὰ τοῦ πολλῶ ἰσχυροτέρου τηλεσκοπίου, ὅπερ ὁ Σκιαπαρέλλης μετεχειρίσθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. ὠφθῆσαν αὖθις πολλαὶ διώρυγες διπλαῖ, αἵτινες πρότερον ἐφαινότο ἀπλά. Πλὴν τούτου ὁ σοφὸς Ἴταλὸς παρετήρησε καὶ τινὰ παραδοξότατα τρίγωνα με μελαίνας γραμμάς, πολλαὶ τῶν ὁποίων ἐφαινότο ὡσαύτως διπλαῖ. Εἰς τὰς κορυφὰς δὲ τῶν τριγῶνων τούτων ὠφθῆσαν στρογγύλαι σκοτειναὶ κηλίδες, αἵτινες ὡσαύτως εἰς τὰς διπλαῖς διώρυγας ἐφαινότο διπλαῖ. Τὰ αἰνιγματώδη ταῦτα φαινόμενα καθιστῶσιν ἐτι μᾶλλον ἀνεξήγητους τὰς μυστηριώδεις διπλαῖς διώρυγας. Συγχρόνως ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τῆς λευκῆς κηλίδος τοῦ βορείου πόλου λεπτή τις καὶ μελαίνα γραμμὴ, ἣτις κατὰ παράδοξον καὶ ὅλως ἀνεξήγητον τρόπον φαίνεται παριστώσα θαλασσίαν διώρυγα διατέμνουσαν τεραστίως ἐκτάσεις χιόνων καὶ πάγων. Βραδύτερον ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τοῦ ἐν Νικαίᾳ ἀστεροσκοπείου καὶ ἑτέρα τις ὁμοία γραμμὴ ἐπὶ τῶν πολικῶν τούτων χωρῶν. Πρὸς τούτοις παρετηρήθη κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ὅτι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως ἐλάμβανον χώραν διηνεκῶς μεγάλα καὶ καταπληκτικὰ μεταβολαί. Οὕτω λ. χ. κατὰ μᾶλλον τοῦ 1888 εἶδεν ὁ Σκιαπαρέλλης μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀστρονόμων ὅτι μία ὁλόκληρος χώρα παρὰ τῷ ἰσημερινῷ τοῦ Ἄρεως, ὀνομαζομένη ἐπὶ τῶν ἀερογραφικῶν πινάκων Λιβύα, εἶχεν ἀφανισθῆ ἔντελως, οὕτως ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶχε καταπλημμυρισθῆ ὑπὸ τῶν περιβαλλουσῶν αὐτὴν θαλασσῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ φαινόμενον ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ἀλλ' ἐπὶ μικροτέρων διαστάσεων, εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ ὁ Σκιαπαρέλλης καὶ πρότερον, ἐν ἔτει 1879. Κατὰ τὸν ἰούλιον τοῦ 1888 ἡ ἀφανισθεῖσα χώρα ἐγένετο αὖθις εἰς τὰ ὄμματα τῶν παρατηρητῶν φανερά μετὰ τοῦ χαρακτηριστικῶν αὐτὴν ὑπερύθρου χρώματος. Περὶ τὰ τέλη μαΐου παρετηρήθη ἕτερον φαινόμενον ὁμοίας φύσεως. Ἐν τινι δηλαδὴ θαλάσῃ παρὰ τῷ ἰσημερινῷ τοῦ Ἄρεως, φεροῦσθ τὸ ὄνομα Μεγάλῃ Σφύρις, ἀνέκυψεν αἰφνης μικρὰ φωτεινὴ νῆσος, ἣτις μετὰ ταῦτα ἐγένετο πάλιν ἀφαντος. Τῇ 18. καὶ 19. ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους παρετηρήθη ἀπὸ τοῦ ἐν Νικαίᾳ ἀστεροσκοπείου μεγάλη χώρα τοῦ Ἄρεως ἐν βραχέϊ χρόνῳ καλυφθεῖσα ὑπὸ ὑπερύθρου ὀμίχλης, ἣτις ἐξήπλωθη εἰς μακρὰς ἀποστάσεις μέχρι τῶν πέρξ διωρύγων, ἐνῶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἄρεως ἐπιφάνεια διετέλει ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ συνήθει λαμπρότητι. Βραδύτερον ἡ φαινόμενη αὕτη ὀμίχλη διεσκοδόσθη, ἡ δὲ ὑπ' αὐτῆς πρότερον κεκαλυμμένη χώρα ἐγένετο αὖθις εὐκρινῶς ὄρατῆ. Τοιουτοτρόπως παρετηρήθησαν, ἰδίᾳ παρὰ τῇ βορείῳ παγωμένη χώρα,

καὶ ἄλλαι τοσοῦτον ταχέαι καὶ ἀπότομοι μεταβολαί, ὥστε συνετελούντο πολλαίς ἐντός 24 ὥρων, εἰς ἄλλα δὲ μέρη τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως ἐλάμβανον χώραν ἐτι μείζονες ἀναστατώσεις, ταχύταται, ἐξελισσόμεναι αὐτόχρομα πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐκπλήκτων παρατηρητῶν.

Πάντα ταῦτα τὰ διὰ πλείστων, ἀσφαλεστάτων καὶ πρὸς ἀλλήλας συμφωνοτάτων παρατηρήσεων ἐπικυρούμενα καὶ ἐπιβεβαιούμενα γεγονότα διεγείρουσι μὲν τὸν θαυμασμὸν τὴν ἐκπλήξιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν, ἀλλὰ δυστυχῶς παρέχουσιν ἡμῖν ἐλαχίστην μέχρι τοῦδε ἱκανοποίησιν, διότι οὐδεμιᾶς ἔτυχον εἰσεῖτι πιθανῆς ἐξηγήσεως. Τούναντιον δὲ μάλιστα ἀναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μέχρι τοῦ παρόντος τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν νεωτάτων καὶ θαυμαστῶν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἀνακαλύψεων ἐσκοτίσε μᾶλλον ἢ διεφώτισε τὰς περὶ τοῦ πλανήτου τούτου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐπικρατουσῶν φυσικῶν καταστάσεων ἰδέας ἡμῶν. Εἰς μάτην ζητοῦμεν ἐν τῇ φύσει νὰ εὕρωμεν φαινόμενον ἀναλογικῶν ἢ συγγενεῶν ὅπως δῆποτε πρὸς τὰς ἐπὶ τοῦ Ἄρεως αἰνιγματώδεις διώρυγας. Οὐδὲν παρόμοιον εὕρισκόμεν ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲν παρεμφερὲς ἀνακαλύπτουμεν ἐπὶ τῶν ἄλλων μεγάλων πλανητῶν τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος, λόγου χάριν ἐπὶ τοῦ Διδος ἢ ἐπὶ τοῦ Κρόνου, οἵτινες διὰ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ τελειοτάτων τηλεσκοπίων τῶν ἡμετέρων χρόνων ὄρωμαι μετὰ πλείστης εὐκρινείας καὶ καθαρότητος.

Ἀλλὰ τὸ ἀνεξήγητον, τὸ ἀκατάληπτον τοῦ παραδόξου τούτου θαύματος τῶν διωρύγων εἶνε, ὡς προείπομεν, πρὸ πάντων ἡ ἑκτακτος κανονικότης καὶ συμμετρία τοῦ σχήματος αὐτῶν, ἡ γεωμετρικὴ ἀκρίβεια, μεθ' ἧς διατέμνουσι κατ' εὐθυτάτην γραμμὴν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἄρεως ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, αἱ δὲ διπλαῖ φέρονται ἀκρίβως παράλληλοι καὶ καθ' ὅλα αὐτῶν τὰ μέρη ὁμοιόταται πρὸς ἀλλήλας. Ἡ ὑπότινων ἀστρονόμων ἐξενεχθεῖσα εἰκασία, ὅτι ὁ πλανήτης Ἄρης κατοικεῖται ἰσως ὑπὸ ἐμφύχων ὄντων μεγάλως ὑπερτερῶν τῶν τοῦ σκότους τῆς γῆς κατὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, καίπερ ἄλλως πιθανωτάτη οὖσα, οὐδαμῶς ὁμως συντελεῖ πρὸς πειστικὴν καὶ πληρέστατα ἡμᾶς ἱκανοποιούσαν ἐξηγήσιν τοῦ παραδόξου τῶν διωρύγων φαινομένου. Καίτοι ἡ προφανῆς ὁμοιότης τῆς φύσεως τοῦ Ἄρεως πρὸς τὴν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου καθιστᾷ πιθανωτάτην τὴν παραδοχὴν τῆς ὑπάρξεως ἐμφύχων ὄντων ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, οὐχ ἦττον ὁμως ἀδυνατοῦμεν νὰ φαντασθῶμεν τὰ ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἐκεῖνου αἰνιγματώδη σχήματα ὡς γιγαντιαῖα ἔργα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς μηχανικῆς, ὡς τεράστια ἔργα τῆς τέχνης, διότι αἱ διαστάσεις αὐτῶν εἶναι τοσοῦτον ὑπερφυεῖς καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν τῇ πραγματικότητι τοσοῦτον ἐξαισιον, ὥστε καὶ τὰ μέγιστα τεχνητὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου παραβαλλόμενα πρὸς ἐκεῖνα ἀφανίζονται. Ἄφ' ἑτέρου ὁμως ἀδυνατοῦμεν ἐτι μᾶλλον νὰ ἐξηγήσωμεν, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, τὰ αἰνιγματώδη ἐκεῖνα σχήματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως διὰ τῆς ἐνεργείας φυσικῶν δυνάμεων ὁμοίων ταῖς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἐνεργούσαις.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται εὐνόητος ὁ θερμότητος ζῆλος, μεθ' οὗ οἱ ἀστρονόμοι ἀσχολοῦνται περὶ τὴν λύσιν τῶν αἰνιγμάτων τούτων, δικαιολογεῖται δὲ καὶ τὸ ὕψιστον ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ παρακολουθοῦσι τὰς ἐργασίας ταύτας πάντες οἱ φίλοι καὶ οἱ θαυμασταὶ τῶν μυστηρίων τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ. Μέχρι τοῦδε ἐγένοντο πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἀπόπειραι ἐξηγήσεως, μᾶλλον ἢ ἦττον πιθαναί. Μίαν τῶν ἐξηγήσεων τούτων, τὴν ἀπλουστάτην καὶ συγχρόνως νεωτάτην, γενομένην ὑπὸ τοῦ Patridge ἐν Λυῶνι, ἀναφέρομεν ἐν-

ΤΑ ΝΕΟΤΤΙΑ.

Εἰκὼν ὑπὸ J. R. Wehle.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΒΥΣΣΗΝΙΑ.

Ο Λουδοβίκος Pennazzi ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν τῇ „Ρώμῃ“ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου του εἰς Ἀβυσσηνίαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς νεώσι ὑπὸ τῆς Ἰταλίας κατακτηθείσας ἐπαρχίας Κέρεν καὶ Ἀσμάραν. Ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς ὀλίγας γραμμάς, ἀφορώσας ἐν ἐκ τῶν περιφημοτάτων μοναστηρίων, κείμενον ἐπὶ τοῦ ὄρους Μπιζέν:

„Περὶ τὴν χαρῶν ἐξεκίνησα ἐκ Γίνδας, ἔχων συνοδοιπόρους τινὰς Ἀβυσσηνίους. Ἀκολουθοῦντες ἀτραπὸν τινα, ὄφειδῶς ἐλισσομένην ἀνά τὸ ὄρος, ἀνέβημεν ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν μέχρι τῆς ὄρεινῆς φάραγγος Ἐλ-Βοχάρα, ἣν διαρρέει στενὸς τῆς χεῖμαρρος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἴστανται δένδρα σικερά, ὁμοιάζοντα πρὸς ἐλαίας. Ὁ καύσων ἦτο πυγνῆρος, οὕτως ὥστε ἠναγκάσθημεν ν' ἀναπαυθῶμεν ἐκεῖ καὶ νὰ κάμωμεν ἀναφυκτικὸν τι λουτρόν. Μετὰ τινὰς ὥρας ἀνελάβομεν τὴν πορείαν ἡμῶν. Ὁ δρόμος καθίστατο ἀείποτε δυσπορώτερος καὶ κινδυνωδέστερος, ἡ δὲ θεὰ τῶν τοποθεσιῶν ὄλονεν θαυμασιωτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα. Ὁ ἵππος μου ἐσκίρτα ἀπὸ πέτρας εἰς πέτραν, χωρὶς νὰ πέσῃ οὐδὲ μίαν φοράν. Νομίζω ὅτι οὐδέποτε κινδύνουσα τόσον πολὺ νὰ κατασυντριβῶ, ὅσον κατὰ τὴν ὁδοπορίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπίσθη ὅτι οἱ ἀβυσσηνακοὶ ἵπποι καὶ ἡμίονοι δύνανται νὰ περιπατῶσιν ἀσφαλῶς ἐπὶ οἰουδήποτε ἐδάφους.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἀφικόμεθα ἐπὶ τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Ἐνταῦθα ὁ δρόμος ἐγένετο ὀμαλώτερος. Διάφοροι δεξαμεναὶ ἐμαρτύρουν τὴν ὑπαρξίν ἀνθρώπων ἐκεῖ που πλησίον. Τέλος διεκρίναμεν καὶ τινὰς καλύβας, ἐκ τῶν καλουμένων „τουκούλς“, ἀπώτερον δὲ ἐπὶ τινος λόφου κειμένην τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου καὶ τὸ μοναστήριον αὐτό.

Πανταχόθεν προσέδραμον πρὸς ἡμᾶς βυκαροὶ καὶ βακένδυτοι μοναχοί. Ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν συνίστατο ἐκ κιτρίνων βακῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἐφόρουσαν πεπαλαιωμένους, ἀσχημοτάτους σκούφους. Ἠσπάσθησαν μετὰ σεβασμοῦ τὰς χεῖρας ἡμῶν καὶ ὠδήγησαν ἡμᾶς εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ξένων. Εἰς τὸ κατώγειον τῆς οἰκίας ταύτης ἦτο ὁ σταῦλος, εἰς δὲ τὸ πρῶτον πάτωμα μεγάλη, εὐρυχωροτάτη αἵθουσα, τῆς ὁποίας μόνον ἐπιπλὸν ἦτο μακρὸν ξύλινον θρανίον (angareh). Εἰς ἐκ τῶν μοναχῶν ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ ξυλίνην λεκάνην, ὅπως μοῦ πλύνῃ τοὺς πόδας. Τὸ ὑψαιστάτον τοῦτο ἔθιμον εἶνε ἐν Ἀνατολῇ γενικῶς διαδε-

δομένον. Τρόφιμα εἶχον ὀλίγιστα οἱ μοναχοί, διότι πρὸ μικροῦ συμμορία τις ληστῶν εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου τὰς καλητέρας ζωτροφίας, καὶ κατέλιπεν εἰς τοὺς μοναχοὺς μόνον ἄρτον, καρπούς καὶ λάχανα. Κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ μοναχικοῦ τούτου τάγματος δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ διατηρῶσι θήλαα ζῶα. Ἐν γένει δὲ ὁ μοναχικὸς βίος ἐνταῦθα εἶναι αὐστηρότατος καὶ πλήρης σκληραγωγιῶν.

Ἡ ἐκκλησία εἶνε ἐκτισμένη μὲ μεγάλους λίθους καὶ ἔχει ὡς μόνον εἰσοδὸν μίαν στενοτάτην θύραν. Ἐἶνε στρογγύλη καὶ ἔχει περιφέρειαν 68 μέτρων. Οἱ ἔξω τοῖχοι ἔχουσιν ὕψος 6 μέτρων, ἐπ' αὐτῶν δὲ εὐρίσκεται θολωτὴ ἐκ ψευδαργύρου στέγη, ἐφ' ἧς εἶνε ἐστερωμένος ἑλληνικὸς σταυρὸς. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας συνίσταται ἐκ δύο εὐρέων διαδρόμων. Ἐν τῷ πρώτῳ προσεῦχονται οἱ μοναχοί· ὁ εἰσερχόμενος ἐνταῦθα βλέπει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλῆθος βρακτηριῶν, ἐν σχῆματι πατερίστων, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ μοναχοὶ ὅπως ἐπεριδύονται ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰς ὥρας τῆς προσευχῆς, διότι δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ γονυπετῶσιν οὔτε νὰ καθέζωνται, προσευχόμενοι. Ἐν τῷ ἑτέρῳ χώρῳ τελεῖται ἡ θεία λειτουργία καὶ αἱ λοιπαὶ ἱεροτελεστία. Ἐνταῦθα εὐρίσκονται εἰς τοὺς τοίχους καὶ τινὲς ἅγιοι εἰκόνες ἀτεχνόταται. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας εὐρίσκεται τετραγωνὸν τι δωμάτιον, τοῦ ὁποίου αἱ θύραι καλύπτονται διὰ βυκαρῶν παραπετασμάτων. Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶναι τὸ ἱερὸν τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ εἰέλθῃ πλὴν τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἐπήγα εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὁ ἱερούργων ἱερεὺς ἐφόρει ἐρυθρὸν τι πεπαλαιωμένον ἄμφιον. Μετὰ τὴν λειτουργίαν οἱ ἱεροσπουδασταὶ ἀνέγνωσαν μεγαλόφωνως προσευχὰς τινὰς, ἀλλ' ἐν τῇ ἀναγνώσει ἐχώλαιον πολὺ. Μεθ' ὅλην τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν πενίαν των οἱ μοναχοὶ οὗτοι κέκτηνται μεγάλην ἐπιρροήν. Ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐτίμα αὐτοὺς μεγάλως. Μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του ἐπισκέφθη μετὰ τοῦ Ραζ' Ἀλούλα τὸ μοναστήριον. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑπάρχει εἰσέτι τὸ τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Νέγους παρετήρει τὴν ἰταλικὴν φρουράν.

Τώρα ἡ μονὴ διάκειται φιλικῶς πρὸς τὴν Ἰταλίαν, πρὸ ὀλίγου δὲ μάλιστα ἤλθε πρὸς τὸν στρατηγὸν Βαλδισσέραν ἐν Μασσοῦα ἐπιτροπὴ τῶν μοναχῶν, ἐξαιτουμένη χρηματικὴν βοήθειαν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ μοναστηρίου.“

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΕΚΥ.**

(συνέχεια.)

Εἰς μάτην προσεπάθει ὁ Σενούτας ν' ἀναστείλῃ τὸ ἀκατάσχετον τοῦτο ρεῦμα τῶν λόγων τοῦ ποιητοῦ.

„Δὲν θὰ ἔχω καιρὸν νὰ τὸ γράψω εἰς τὸ καθαρὸν“, εἶπεν ὁ Ἀδριανός, „τὸ ἐμπιστευομαι λοιπὸν εἰς ἐσέ. Τὰ πάντα εἶνε ἐν τάξει. . . . Ὅσα ἀριθμῶ μόνον τὰ φύλλα. . . . Τὸ χειρόγραφόν μου δύνασαι ν' ἀναγνώσῃς, διότι μαντεύεις τὰς ἰδεάς μου. Δὲν πρέπει νὰ διαγραφῇ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ἐν τῷ κόσμῳ ὅπως καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἔπει τὰ ζυ-

ζάνια, οἱ ξηροὶ κλώνες, ἡ ἄμμος, οἱ λίθοι, τὰ πάντα εἶναι ἀναγκαῖα. . . Ἐν τῇ φύσει δὲν ὑπάρχει τίποτε περιττόν. . .“

Ὅτε ὁ Μαρϊανὸς μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπέστρεψεν οἰκάδε, ὁ ποιητὴς ἐμάντευσεν ἀμέσως πόθεν ἤρχετο, καὶ διὰ τοῦτο μόλις τὸν εἶδε, συνωφρῶθη.

„Ἐρχεσαι ἀπὸ τοῦ Τραμοντάνα“, ἀνεφώνησεν. „Ἐπρεπε νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι εἶμαι πολὺ ἄρρωστος. Πρέπει ν' ἀποκόψῃς αὐτὸν τὸν νοσηρὸν. . . αὐτὴν τὴν νοσηρὰν ἰδιοτροπίαν. Δὲν

ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΟΦΙΣ (ΑΝΑΚΟΝΔΑ) ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩΝ ΥΔΡΟΧΟΙΡΟΝ.

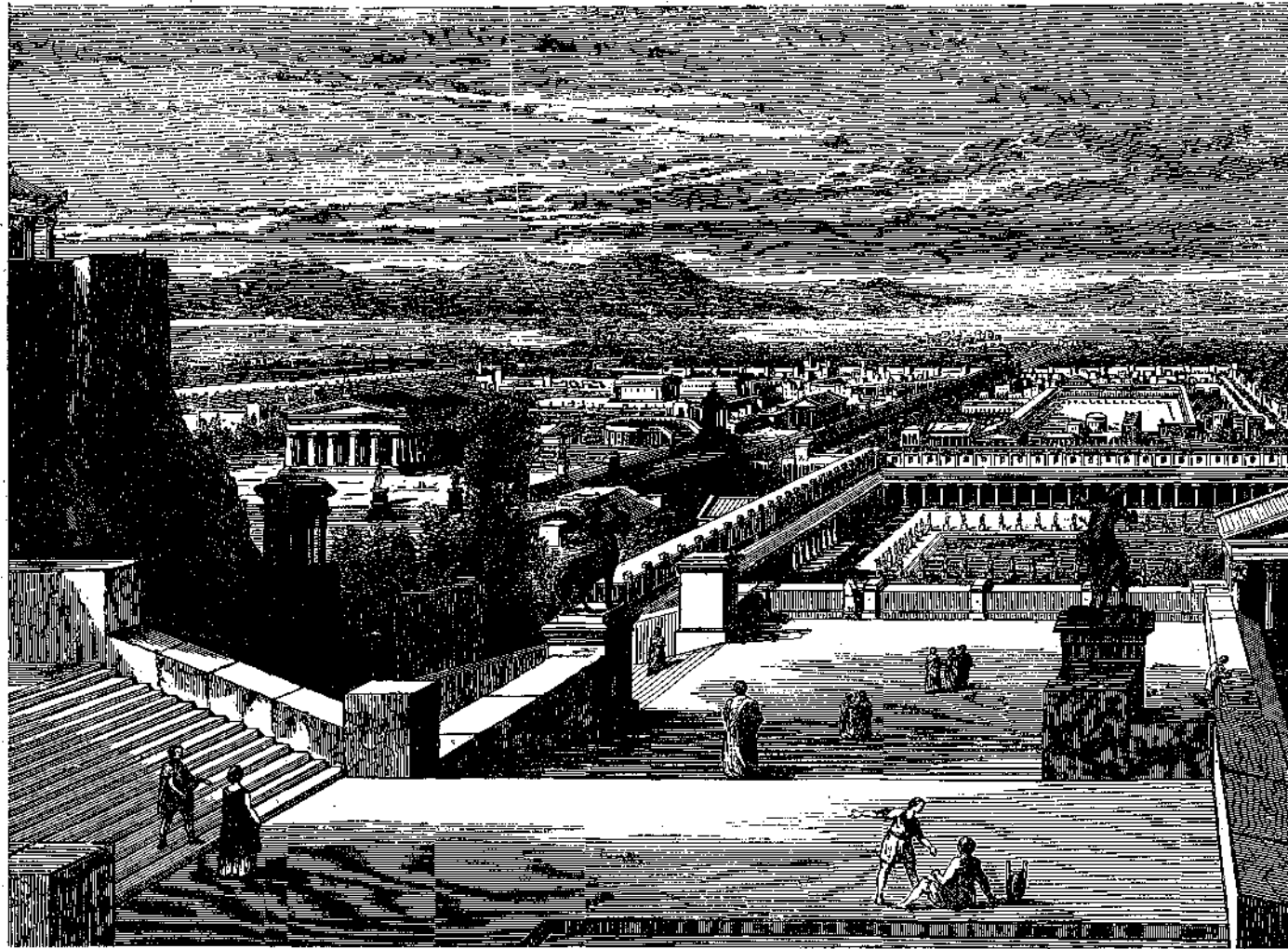
Κατὰ ἰχθυογραφίαν τοῦ Jean Bungartz.

τὸν Ἀδριανὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην περισσοτέραν καρτερίαν, περισσοτέραν ζωὴν ἢ ἄλλοτε πρότερον. Ὁ Ἀδριανὸς ἐκινεῖτο μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν, ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἐλαφρότερον, ἔβηγεν ὀλιγώτερον, καὶ μόνον αἱ παρειαὶ τοῦ ἐφλέγοντο, ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ τοῦ αἵματος τῆς νεότητος, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς καταναλισκούσης αὐτὸν νόσου. Ἡ βραχεῖα ἐσπέρα παρήλθε μὲ ἐρωτήσεις περὶ τῆς πατρίδος, περὶ τῶν γνωστῶν καὶ φίλων, καὶ περὶ αὐτῶν ἐτι τῶν ἀγαπητῶν κατοικιδίων ζώων. Ἡ Ἑλένη, ἥτις κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδύνατο σχεδὸν οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ

προλάβῃ τοιαύτην χειροτέρευσιν. Κατηγόρει τὸ ἀθῶον Σορρέντον καὶ τὸν καθαρὸν, ὑγιεινὸν ἀέρα του, ὡς ἐμφυτεύσαντα τὸν θάνατον εἰς τὰ στήθη τοῦ υἱοῦ της. Ἦθελε νὰ ζητήσῃ ἀλλαγὴν συμβουλῆν, βοήθειαν, ἀνάπαυσιν, ὑγιεινὸν ἀέρα. — Ἡ Ἑλένη οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ ν' ἀναστενάξῃ καὶ νὰ κλαίῃ· δὲν ἐγνωρίζε προὐ τί ἐχρησίμευεν ἢ περαιτέρω ἐνταῦθα διαμονή, καὶ ἐθεώρει ὡς τὸ φρονιμώτατον πάντων, νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἐνταῦθα νὰ τὸν περιποιῆται καὶ νὰ τὸν θεραπεύῃ. Ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ἀδύνατον καὶ ἀπίστευτον, ὅτι ὑπῆρχεν εἰς

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ.

δεσπόσῃ ἑαυτῆς, καὶ μετ' ὅλον τὸ ἐγκάρδιον αὐτῆς ἀλγος, νὰ φανῇ ἐλευθεροτέρα καὶ σχεδὸν παιδρὰ. Μόλις ὅτε ἀπεσώθησαν εἰς τὸ δωμάτιόν των, ἐνηγκαλισθήσαν ἀλλήλας κλαίοντας ἡ μήτηρ καὶ ἡ Ἑλένη. Ὁ νοῦς αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ τὴν σκέψιν, ὅτι ὁ Ἀδριανὸς διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἔβλεπον μόνον χαλεπὸν νόσημα, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ζητήσωσιν ἀντιπύσης θυσίας πᾶσαν βοήθειαν. Ἡ μᾶλλον πεπειραμένη μήτηρ κατελαμβάνετο ἐνίοτε ὑπὸ δυσοιῶνον τινὸς προαισθήματος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπεμάκρυνε μετὰ φρίκης ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῆς. Νὰ κατηγόρησῃ τὸν υἱὸν δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον, διὰ τοῦτο κατηγόρει τὸν ἰατρὸν, καὶ εἶχε σφοδρότατον μῖσος πρὸς τὸν δόκτορα Σαλικέτην, ὡς μὴ προσπαθήσαντα νὰ

οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἀῆρ ὑγιεινότερος καὶ καθαρώτερος ἢ μετὰ τῶν βαλσαμωδῶν δασῶν τῆς πατρίδος.

Ἡ κυρία Κλάρα δὲν ἠδύνατο εἰσεῖν νὰ εὖρῃ ἡσυχίαν καὶ ἔτρεχεν ἐν τῷ δωματίῳ συστρέφουσα τὰς χεῖρας ὑπὸ ἀπελπισίας, ὅτε αἰφνης ὁ γηραιὸς Σενούτας, προῖδων ὅτι ἐνταῦθα ἡ παρουσία τοῦ ἦτο ἀναγκαῖα, ἔκρουσε τὴν θύραν. Μετ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ἐνδόμυχον θλίψιν τὸ σεβάσμιον πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ἰκανὴν ἀταραξίαν. Ἡ μήτηρ ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν περιχαρῆς καὶ ἤρχισεν ἀμέσως ἀνακοινοῦσα αὐτῷ τοὺς φόβους καὶ πᾶν ὅτι ἐπίεζε τὴν καρδίαν της, πρὶν ἢ ὁ καθηγητὴς προφθάσῃ νὰ εἶπῃ οὐδὲ λέξιν.

— „Αγαπητέ μου, παλαιέ μου φίλε! πρέπει ν' ἀπομα-

κρῶν ἀπ' ἐδῶ τὸν Ἀδριανόν! ὁ ἀῆρ ἐδῶ τὸν φονεύει... Ὁ Σαλικέτης εἶνε ἀμαθής· ἐν Ρώμῃ, ἐν Φλωρεντίᾳ ὑπάρχουν διάσημοι ἰατροί. Πρέπει νὰ σπεύσωμεν, διότι ὁ κίνδυνος εἶνε μέγας! Πρέπει ἀμέσως ν' ἀναχωρήσωμεν.“

Ἡ κυρία Κλάρα ὠμίλει τόσο ταχέως ὥστε ὁ καθηγητὴς, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὰ κάτω, δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησε περιμένουσα ἀπάντησιν, καὶ λαβοῦσα τὸν καθηγητὴν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος ἠρώτησε:

„Ποία εἶνε ἡ γνώμη σας; Λέγετε!“

„Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ ταξίδιον, ἀν καὶ δι' ἄλλους λόγους θὰ ἦτο καλὸν διὰ τὸν Ἀδριανόν, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς ἀδυναμίας καὶ ἀτονίας θὰ ἦτο μόνον κατρωτὸν.“

— „Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν ἐδῶ ἰατροὺς ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ μακρυνώτερα μέρη. Ὁ Σαλικέτης, αὐτὸς ὁ ἑλκενὸς Σαλικέτης εἶναι ἀμαθέστατος, ὅπως ὅλοι οἱ ἰατροὶ τῆς Ἰταλίας. Αὐτὸς μόνος πταίει!“

— „Δὲν εἰξεύρω“, ἀπήντησεν ὁ Σενούτας. „ἐγὼ εὖρῃκα τὸν Ἀδριανὸν πολὺ καλῆτερα ἀπὸ τώρα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐφυλάττετο, εἰργάζετο πάρα πολὺ... ἠῤῥαξε τὸν πυρετον...“

— „Ἦτο συνειδησμένος εἰς τὴν ἐργασίαν“, εἶπεν ἡ μήτηρ διακόπτουσα τὸν καθηγητὴν, „παρακαλῶ, μὴ τὸν κατηγορεῖτε... Αὐτὸς ὁ ἀῆρ ἐδῶ...“

Ὁ καθηγητὴς ἐσιώπη, ἡ δὲ κυρία Κλάρα ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ σφοδρῶς τεταραγμένη.

„Εἰμποροῦσαμεν εἰς τὴν Νεάπολιν νὰ τὸν θέσωμεν εἰς ἐν πλοῖον καὶ νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὸ Πόρτο Φερράιο. Ὅλοι οἱ πάσχοντες ἐκ στηθικῶν νοσημάτων ζητοῦσιν ἐκεῖ τὴν θεραπείαν των· ὁ ἀῆρ λέγεται ὅτι κάμνει θαύματα· ἤκουσα περὶ τούτου πολλὰ κατὰ τὸ ταξίδιον.“

Ὁ Σενούτας δὲν ἀντέλεγεν, ἀλλὰ προσέθηκε μόνον:

„Ἄν ὁ Ἀδριανὸς συγκατατίθεται.“

„Θὰ τὸν καθικετεύσω ὅπως συγκατατεθῇ!“ ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

(ἔπειτα συνέχεια.)

1. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ ΚΑΪΡΟΛΗΣ, μετὰ συντόμου βιογραφίας (ἐν σελ. 241).

2. ΤΑ ΝΕΟΤΥΠΑ. Εἰκὼν ὑπὸ J. R. Wehle (ἐν σελ. 245).

3. ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΟΨΙΣ (ΑΝΑΚΟΝΔΑ) ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩΝ ΥΔΡΟΧΟΙΡΟΝ. Κατὰ ἰχνογραφίαν τοῦ Jean Bungartz (ἐν σελ. 249). Ἡ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ παριστοιχῆται σκηνὴ λαμβάνει χώραν ἐν τινὶ ἄγρῳ δάσει τῆς Βραζιλίας παρὰ τῷ Ἀμαζόνι, τῷ μεγίστῳ ποταμῷ τῆς ὑδρογείου. Περὶ τὸ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος ὡς ἐρυθρὰ πεπυρακτωμένη σφαῖρα βυθίζεται ὑπὸ τὸν ἀτμώδη ὀρίζοντα τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς Ἀμερικής, χρωματίζων εἰσέτι διὰ τοῦ τελευταίου πορφυροῦ φωτός του τὰ κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν φοινίκων, ἐνῶ ὑπεράνω τοῦ δάσους πτερυγίζουσι στίλβοντα κολύβρια καὶ πολύχρωμοι, λαμποκοποῦντες ψιττακοὶ, ἀναζητοῦντες μετὰ τῶν συγκεχυμένων καὶ πολυπλίκων κλάδων τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἀνάπαυσιν, κάτω ὑπὸ τὴν πυκνὴν τῶν φυλλωμάτων σκέπην, εἰς τὰ χλιαρὰ τέλματα, ἀρχεται ζωηροτάτη κίνησις παντὸς εἶδους ὀκνηροτάτων ζώων, ἅτινα καθ' ὄλην τὴν θερμὴν ἡμέραν ἦσαν βεβουλισμένα εἰς ναρκώδη ὕπνον ἤδη δὲ ἐπερχομένου τοῦ σκότους ἀφυπνίζονται καὶ σπεύδουσι πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Ἀγελήδων συρρέουσι πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἵνα χορτασθῶσιν ἐκ τῶν παρὰ τοῖς ὕδασι φουμένων εὐχόμενων φυτῶν, οἱ σκαῖοι ἐκείνοι, ἀσχημάτατοι, βαθύφαιοι, μὲ μακρὰς χονδροειδῆς τρίχας κεκαλυμμένοι ὑδροχοῖροι (Carybaca), εἰς ἐκ τῶν ὁποίων παρίσταται ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνας συλλαμβανόμενος ὑπὸ τοῦ γιγαντιαίου ὄψεως. Ὅσον εἰδεχθῆς τὴν ἔψιν εἶνε τὸ τροπικὸν τοῦτο ζῶον μὲ τὴν εὐρείαν καὶ ἐπίπεδον κεφαλὴν του, μὲ τὸ χονδροειδῆς ῥύγχος του, μὲ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ πλατέα του ὦτα, τοσοῦτον ἀηδὲς τὴν γεῦσιν εἶνε τὸ λιπα-

ρὸν καὶ ἐλαϊώδες κρέας του, τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ Ἴνδοι τῶν χωρῶν ἐκείνων εὕρισκονσι νοστιμώτατον. Τῆς αὐτῆς δὲ γνώμης μὲ τοὺς Ἴνδους εἶνε καὶ οἱ γιγαντιαῖοι ἐκείνοι ὄφεις, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων παρίσταται καὶ ἐπὶ τῆς εἰκόνας, καταβροχθίζων τὸν ὑδροχοῖρον ἀέριον, ὁμοῦ μὲ τὰ ὄστᾶ, τοὺς ὄνυχας καὶ τὰς λασιπώδεις τρίχας.

4. Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ἐν σελ. 252). Δημοσιεύσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Κλειῶς τὴν εἰκόνα τῆς διώρυγος τοῦ κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ καὶ τῶν περιχώρων μετὰ σχετικῶν ἀρθρῶν ὑπὸ τοῦ φιλέλληνοσ Γερμανοῦ Ἐδουάρδου Ἐγγελ, θεωροῦμεν ἤδη εὐκαιρὸν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, τῆς σπουδαιότητας καὶ εὐδαιμονεστάτης ἐμπορικῆς πόλεως τῶν κλασικῶν τῆς Ἑλλάδος χρόνων. Τὴν μεγάλην σπουδαιότητα καὶ τὸν πλοῦτον αὐτῆς ὠφείλεν ἡ Κόρινθος εἰς τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῆς θέσιν παρὰ τῷ Ἰσθμῷ, τῇ φυσικῇ ταύτῃ μετὰ δύο θαλασσῶν γεφύρα τῇ ζευγυρούσῃ τὴν στερεὰν Ἑλλάδα μετὰ τῆς Πελοποννήσου. Ἡ πόλις ἐκείνη ἐπὶ τραπεζοειδοῦς τινὸς ὑψηπέδου παρὰ τῇ βορείῳ ὑπώρειᾳ ἀποτόμου τινὸς βράχου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἦτο ἐκτισμένη ἡ ἀκρόπολις (Ἀκροκόρινθος). Ἡ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνας φαινόμενη εὐρεῖα κλίμαξ ἀγεί πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ταύτην τῆς ἀρχαίας Κορίνθου. Τὸ ὄνομα τῆς λαμπροτάτης ταύτης ἑλληνικῆς πόλεως ἀπαντᾷ συχνότατα ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ. Ἦτο κερφόμος διὰ τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα τῶν κατοίκων της, διὰ τὸν ἀβροδίατον αὐτῶν βίον, διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν τῶν οἰκοδομῶν της καὶ διὰ τοὺς παρ' αὐτῇ τελομένους ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διέτριψε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ οὕτω ἡ Κόρινθος ἐγένετο ἐν ἐκ τῶν πρώτων φυτωρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Η ΔΙΑ ΚΟΚΑΪΝΗΣ ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ.

• Ενώ εις τὰς κατωτάτας τάξεις τοῦ λαοῦ πολλῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν βλέπομεν τὴν χρονίαν δι' οἰονομικῶν δηλητηρίων, ἐπιφέρουσαν τὰς φοβεράς αὐτῆς καταστροφάς, εἰς τὰς ἀνωτέρας καὶ μᾶλλον εὐπόρους κοινωνικάς τάξεις ἀπαντῶμεν ἀπὸ τινῶν ἤδη ἐτῶν τὴν χρῆσιν ἄλλου τινὸς πολλῶν ἰσχυροτέρου καὶ δραστικωτέρου ἀπολαίσεως μέσου, τοῦ μορφίου, ἕνεκα τῆς ιδιότητος ἣν ἔχει τὸ δηλητήριον τοῦτο ὡς ἀλλάττει προσωρινῶς τὰν σωματικῶν ἀληθδόνων καὶ νὰ ἐπιφέρει ἑλαφρῶν τινὰ καὶ ἡδύτατον ὕπνον. Σήμερον εἶνε πασιγνωστον πλέον, ὅτι τὸ μορφίον, τὸ σπουδαιότατον τοῦτο θεραπευτικὸν φάρμακον, ὅταν λαμβάνεται ὡς μέσον ἀπολαίσεως, καθίσταται δλεδριώτατον, καταστρέφον βαθμυδῶν τὸ ὄσμη καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἐπιφέρει τέλος τὴν παραφροσύνην καὶ τὸν θάνατον. Περὶ τῶν φοβερῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ μορφίου, περὶ τῆς μορφιομανίας, ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν τῇ Κλειῳ (τομ. Β', σελ. 218). Ἐνεκα τῶν ἐλεθριωτάτων τούτων ιδιοτήτων τοῦ μορφίου, οἱ ἱατροὶ προσεπάθησαν νὰ εὑρῶσιν ἄλλο φάρμακον ἐπ' ἴσης δραστικῶν ἀλλ' ἤττον ἐπικινδύνων. Μετὰ πολλὰς καὶ ἀμάρπους ἐρεῖνας, ἐγένετο ἐπὶ τέλους γνωστὸν, πρὸ πενταετίας μῶλε, φυτὸν τι τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα περιέχουσιν ὕλην τινὰ ἔχουσαν τὰς ἱαματικάς ιδιότητας τοῦ μορφίου ἀλλὰ, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἱατρῶν, στερουμένη τῶν δλεθρίων ἐκείνου ιδιοτήτων. Τὸ ἐξάιρετον τοῦτο καὶ πολλὰ ὑπερνοούμενον φάρμακον ἤτο ἡ κοκαΐνη, ἡ ἐκ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ κόκα (ἐρυθροβύλιον coca) ἐξαγομένη ὕλη. Ἡ πρώτη κατακληκτικὴ ιδιότης, ἡ διὰ πειραμάτων ἀνακαλυφθεῖσα ἐν τῇ κοκαΐνῃ, εἶνε ἡ δύναμις ἣν ἔχει τὸ φάρμακον τοῦτο νὰ πᾶσῃ ἐντελῶς τὸς σωματικὰς ἀληθδόνους. Πᾶν μέρος τοῦ σώματος, δυναμεινὸν ὡς ἀπορροφήσῃ τὴν παράδοξον ταύτην ὕλην, καθίσταται ἐντελῶς ἀναισθητόν· πᾶσα ἀληθδὼν παύει, χωρὶς αἱ λοιπαὶ λειτουργίαι τοῦ ὄργανου νὰ ἐμποδίζονται ἐπαισθητῶς. Ἡ ἐξάιρετος αὕτη ιδιότης καθιστᾷ τὸ φάρμακον τοῦτο σπουδαιότατον καὶ ἀπαραίτητον ἐν τῇ χειρουργίᾳ, δι' αὐτοῦ δὲ ἐκτελοῦνται νῦν μετὰ μεγάλῃς εὐκολίας ἐγχειρήσεις εἰς λίαν εὐαίσθητα μέρη τοῦ σώματος, αἵτινες πρότερον ἦσαν δυσχερέσταται καὶ ἀλγεινῶταται. Αὐστυγῶς ὁμοῦ οὐδὲν πρῶτον ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω εἶνε τέλειον, καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ θαυμάσωμεν ὅτι καὶ ἡ κοκαΐνη, ἣτις ἔχει τοσοῦτον θαυμασίας καὶ ἐν τῇ χειρουργίᾳ χρησιμωτάτας ιδιότητας, ἔχει καὶ τὰ ἐλαττώματά της. Καὶ πρῶτον μὲν πολλακίς καὶ ἐπανειλημμένως παρετηρήθη ἔτι ἀδυνάτου κράσεως ἄνθρωποι καταλαμβάνονται ὑπὸ ἰσχυροτάτων λιποθυμιῶν ἢ ὑπὸ φοβερωτάτων σπασμῶν, ἄλλοι δὲ πάλιν ὑπὸ σφοδρῶτων ἐπιλήθων, ὅμοια ὡς ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐλαχίστην ὑποδόριον ἐνεσον διὰ κοκαΐνης. Καὶ αὕτη μὲν εἶνε ἡ καλουμένη ὀξεία διὰ κοκαΐνης δηλητηρίασις. Ἐκτός ταύτης ὁμοῦ ἐπάρχει καὶ χρονία γαλεπωτάτη νόσος, προερχομένη ἐκ τῆς μακρῆς καὶ συνεχῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου τούτου, καὶ ἔχουσα μεγίστην ἐμοιότητα πρὸς τὴν μορφιομανίαν. Ἡ χρονία αὕτη διὰ κοκαΐνης δηλητηρίασις εἶναι ἤδη συχνωτάτη ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔτι δὲ συχνωτέρα ἐν Γαλλίᾳ. Ἐκ τῶν ἀναριθμήτων παραδειγμάτων, ἔξ ὧν καταφανοῦνται τὰ δλεθρία ἀποτελέσματα τῆς μακρῆς χρήσεως τοῦ δηλητηρίου τούτου, ἀναφέρομεν μόνον τὰ ἑξῆς:

Παρσιανὸς τις ἔμπορος, πύσων σφοδρῶς πόνους τῶν νεφρῶν, ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1876, μετὰ μεγάλης μετριότητος καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, νὰ μεταχειρίζεται τὸ πασιγνωστον καὶ δλεαστικὸν μέσον τῶν ὑποδοριῶν διὰ μορφίου ἐνεσεν. Μετὰ δύο ἔτη καταλήθει ὑπὸ βαθυτάτης ἀθυμίας καὶ μελαγχολίας, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ δηλητήριον τοῦτο καὶ νὰ ποιῆται αὐτοῦ θαφιλοτέραν χρῆσιν, χωρὶς ὁμοῦ νὰ

παρουσιάζωνται εἰς αὐτὸν σπουδαῖα δηλητηρίασεως συμπτώματα, εἰμὴ μόνον ὁσάκις διέκοπτεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν χρῆσιν τοῦ μορφίου. Τοῦτο συμβαίνει κατ' ἀρχάς, ὡς γνωστὸν, εἰς πάντας τοὺς μορφιομανεῖς. Ἐν ἔτει 1886, ὁ ἀσθενὴς θέλων ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τοῦ μορφίου, ἤρχισεν νὰ μεταχειρίζεται τὴν κοκαΐνην. Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνετο ἔκτον ὑγιέστερον καὶ εὐθυμότερον, ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας παρουσιάσθησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς χρονίας δηλητηρίασεως. Κατὰ πρῶτον ἔπασχεν ἀπάτας τῶν αἰσθησεῶν. Ἐν τῷ δωματίῳ λ. χ. ἐβλέπε τὰς καθέκλας ὄρουμένης καὶ κενῶν τινὰ σάκκων ἀναβαίνοντάς καὶ καταβαίνοντάς ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῆς ὀροφῆς μέχρι τοῦ πατώματος. Πρὸς τούτους ἤκουε κατὰ πᾶσαν στιγμήν τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ κρουμένην. Καθ' ὕπνον ἀνεταράσσετο αἰφνιδίως δι' ἰσχυρῶν δονήσεων καὶ ὠδήσεων. Μετ' οὐ πολλὴν ᾠδάνθη αἰφνης ὑπὸ τὴν γλῶσσάν του μικροὺς σκωλήκους, τοὺς ὁποίους προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ ἐξαγάγῃ. Ὅταν ἠδύνατο τὴν δόσιν τῆς κοκαΐνης, ἤδρανον συγχρόνως καὶ αἱ ἀλλοφροσύναι. Φρικώδεις, εἰδεχθέσταται μορφαὶ ἐφαίνοντο αὐτῷ κινούμεναι παρὰ τῆς κλῆνῃς του. Σμήνος μελισσῶν περιεκύκλιον αὐτὸν ἀκαταπαύστως, καὶ ὁ δυστυχὴς εὐρίσκετο εἰς διηνεκῇ ἀγωνίᾳ ὅπως ἀποφυγῇ τὰ κεντήματα τῶν ὄχληρῶν τούτων ἐντόμων. Πάντα τὰ ἀντικείμενα ἐφαίνοντο αὐτῷ μικροσκοπικὰ· αἱ οἰκίαι, οἱ ἵπποι, τὰ δένδρα τῶν ἐφαινοῦντο μικρότατα ἀθύριμα. Καθ' ἐσχάτην στιγμήν ᾠδάνετο ἰσχυρότατον κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ μετεστρέφετο ἐντρομος. — Ἐτεροὶ τινες Γάλλοι, φαρμακοποιοὶ ἐν Nancy, εἶχε καταφύγῃ ὡσαύτως εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ μορφίου, πρὸς ἀπαλλαγὴν σφοδρῶν ἀληθδόνων τοῦ ἤπατος. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ χρόνον φοβηθεὶς τὸ φοβερὸν ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου τούτου, τὸ ἀντικατέστησε διὰ τῆς κοκαΐνης, ἣτις ἐθεωρεῖται ὡς ἀνεπιβλαβής, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἤρχισεν νὰ ἐγχευατῆζῃ ὑπὸ τὸ δέρμα του δύο γραμμάρια καθ' ἑκάστην. Κατὰ τὴν θεραπείαν ταύτην ᾠδάνετο κατ' ἀρχὰς ὁ ἀσθενὴς μεγάλῃν εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα· ἀλλὰ μετὰ τινὰς μῆνας ἤρχισεν νὰ παρουσιάζωνται τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηρίασεως, σφοδρότατοι σπασμοὶ τῶν μυῶνων καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀληθῆς ἐπιληψία. Συγχρόνως ἔπασχε δεινότητος τῶν αἰσθησεῶν ἀπάτας. Ὀδύκλιον τὸ σῶμα του ᾠδάνετο καταβιβρωσικόμενον ὑπὸ εἰδεχθῶν ζωῶν. Ὁ ἀήρ, τὰ ἐνδύματά του, πάντα τὰ περιβάλλοντα αὐτὸν ἀντικείμενα τῶν ἐφαινοῦντο κεκαλυμμένα ὑπὸ μικροβίων. Ἐσχίσε τὸ δέρμα του καὶ προσεπάθει διὰ τῶν ὀνύχων ἢ διὰ καρφοβελῶν νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ βάρους τῶν πληγῶν του τὰ ὄχληρα ζωῶνα. Ἐγένετο δὲ εἰς δια τὰ πολυκλήδη παραδείγματα τῆς διὰ κοκαΐνης δηλητηρίασεως, παρατηρεῖται ὡς κοινὴ σχεδὸν ἀλλοφροσύνη ἢ πεποίθησις τῶν θυμάτων, ὅτι τὰ σῶματα αὐτῶν καταβιβρωσκόναται ὑπὸ σκωλήκων καὶ εἰδεχθῶν ζωῶν. Ὁ Γάλλος καθηγητῆς Magnan καὶ ὁ Ἄγγλος ἱατρός Jannings ἐν Λονδίῳ ἀναφέρουσι πλείστα τοιαῦτα παραδείγματα, ἔξ ὧν γίνεται κατάδηλον ὅτι ἡ κοκαΐνη, ἣτις ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται εἰσέτι ὑπὸ πολλῶν ὡς ἀνεπιβλαβὲς φάρμακον, φέρει τὰ αὐτὰ δλεθρία ἀποτελέσματα ὡς καὶ τὸ μορφίον, εἰ καὶ ἡ κοκαΐνομανία εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος σπινωτέρα τῆς μορφιομανίας. Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὡσαύτως ὅτι οἱ κατατρυχώμενοι ὑφ' οἰαδῆποτε νόσου εἶνε πολλὴ καλύτερον καὶ φρονιμώτερον νὰ ὑποφέρωσι μετ' ὑπομονῆς τὰς σωματικὰς αὐτῶν ἀληθδόνους, παρὰ νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὸ ἐπικινδυνότατον τοῦτο μέσον, ὅπερ κατευνάζει μὲν προσωρινῶς τοὺς πόνους τοῦ σώματος, ἀλλὰ καταστρέφει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἐπὶ τέλους βυθίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐρεβιδῆ νύκτα τῆς παραφροσύνης.

κ. Ν. Ε. εἰς Παρίσιους, Σ Μ. εἰς Βραΐλαν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Δ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθησαν καὶ τὰ τελευταῖα. — κ. Σ. Κ. εἰς Καΐρον. Σὰς ἐγράψαμεν, τοὺς δὲ τόμους διὰ τὸν κ. Ζ. θὰ λάβητε ἔξ Ἀλεξανδρείας. — κ. Δ. Ζ. εἰς Βυλεσσά, Α. Π. εἰς Λονδίον. Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Γ. Μ. εἰς Μελιτοῦπολιν. Ἐλήφθησαν τὸν δὲ νέον συνδρομητὴν σας ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν αὐτῷ τὰ φύλλ. — κ. Σ. Θ. Χ. εἰς Καρπενήσιον. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη τοὺς δὲ τόμους θὰ λάβετε ἔξ Ἀθηνῶν. — κ. Ι. Ζ. εἰς Βατούσι. Ἐνεγράψαμεν καὶ τὰ τεύχη ἀπεστάλησαν εἰς Ὀδησσόν, ἐλυπήθημεν ὁμοῦ παρὰ πολλὴ διὰ τὴν δύστροπιάν τοῦ αὐτοῦ κ. Χ. ὅστις δὲν ἀμφιβάλομεν ὅτι διὰ θαλήσῃ νὰ ἐπιτύχησῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἡμετέρου ἔργου καὶ θὰ ἀναποκριθῇ πρὸς τὴν παρακλήσιν σας. — κ. Γ. Κ. εἰς Τραπεζοῦντα. Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Α. εἰς Ἀρμαβήριον. Διὰ τὰ ἀνακινωθέντα ἡμῖν νέα σας συγχαίρομεν καὶ εὐχόμεθα, ὅπως τὰ πάντα γίνωσι κατ' ἐπιθυμίαν σας. — κ. Α. Α. εἰς Γάλλαν, Μ. Φ. εἰς Μελί, Ν. Γ. Α. εἰς Παιέτον, Α. Fl. prof. à Sees. Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Βενέδικτος Καϊρόλης, μετὰ προσηγορίας. — Αἱ νεώταται ἀνακαλύψεις ἐπὶ τοῦ Ἄρειος. — Ἡ ἐργασία ὑπὸ Γ. — Λογογραφία. Μοναστήριον ἐν Ἄβυσσῳ. — Ὁ Δαίμων. Διήγημα ὑπὸ Ι. Ι. Κρασσέβου (συνέχεια). — Πινακοθήκη, ἤτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα (Ἡ φυλλοζῆρα. — Ἡ σκουδὴ τῆς αὐλικῆς ἐθιμοταξίας ἐπὶ Φιλίππου Β'. — Ἡ δι' οἰονομικῶν χρονία δηλητηρίασις. — Μεγάλων ἀνδρῶν μικραὶ ιδιοτροπία. — Κινέζοι γόητες.) — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν. — Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐπὶ τῆς ὑγείας. — Περὶ τῆς χειμερινῆς νάρκης τῶν χελιδόνων. — Νέον τρόφιμον ὑπὸ τὸ ὄνομα „Fromentine“. — Ἡ διὰ κοκαΐνης χρονία δηλητηρίασις. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Βενέδικτος Καϊρόλης (ἐν σελ. 241). — Τὰ νεώτατα. Εἰκὼν ὑπὸ J. R. Wehle (ἐν σελ. 245). — Γιγαντικὸς ὄφις (Ἀνακόνδα) συλλαμβάνων ὑδρόχορον. Εἰκὼν ὑπὸ Jean Bungartz (ἐν σελ. 249). — Ἡ ἀρχαία Κόρινθος (ἐν σελ. 252).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις B&C Hermann, ἐν Αἰνῶνι. — Χάρτης ἐκ τῆς Nene Papiermanufaktur ἐν Σερμαβούργῳ.